UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

H ante A

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

hagnellum me tuum dic eſſe hędillum. Juue. Et tyburtino veniet pinguiſſimus hędulus. hędinus.a.um. nomen poſſeſſiuum: vt caro hędina: ſicut ab Agno. agninus.

Hędilia ſūt hędoꝝ ſtabula: qua rōne ēt dnr. Caprilia ouilia porcilia: ęq̄lia ⁊ his ſilia: ꝙ in his ea aialia contineantur.

Hędera. pe. cor. ſp̄ virens per ſe ſtare nō pōt hęret ergo arboribus hęret ⁊ muris quos ſępicule rūpit: quā Theophraſtus oīum maxīe viuacē ſcribit. huius tres ſūt ſpēs: nigra: candida: ⁊ q̄ helix vocat̃. Dicta hędera ꝙ hęreat ſp̄ ⁊ ſequat̃ q̄cq̄d ꝓximū eſt: q̄muis per diphtongū nō ſcribat̃. Uirg. Atq̧ hāc ſine tp̄a circū īter victrices hederā tibi ſerpere lauros. Quidā ab Edo deducāt ꝙ parietes edat atq̧ ↄſumat: vl' ꝙ edita i. alta petat ⁊ ſic ſine diph. ſcribit̃: huius racemus corymbus dicitur: hinc hederaceus.a.um. vt corona hederacea.

Hęluolę vuę inſignes ſunt colore inter purpureas nigraſq̧ medio ſępius variante: ⁊ ob id Uariane appellatę ſeu varię.

Hęmatites. pe. pro. genus lapidis ruboris ſanguinei.

Hęmus. mons thratię: ſic dictus ab hęmo boreę ⁊ orithyię filio: callimachus ομεν πεδλομηπει ροι ο ηνεμος υψηλης κορυφης επι θρηικος αιμου.

Hęmonia regio quę poſtea dicta eſt Theſſalia.

Hęmorrhois latine ſanguinaria dr̄ αιμα ſanguis ροις fluor ſerpētis gn̄s peſtifer: a fluxu ſanguinis. hui⁹ enī morſu ſanguis oīs ⁊ corpe fluit: nec ſiſti pt̄. Luc. Jmp̄ſſit dētes hęmorrhois aſpa tullo. Dr̄ ēt hęmorrhoia. Ply. Muſtu ſerpētib⁹ aduerſat̃ maxīe hęmorrhoię ⁊ ſalamādrę. hęmorrhois ēt gn̄s morbi qd̄ ītra ſedē naſcit̃ īmaturi mori ſpē īteri ſine tuberculo ſciſſuras hꝫ vn̄ ſanguis effluit īterī lęuis rubēſq̧ tumor ē: nec ſanguinē remittēs: pp̄ qd̄ hęmorrhois cęca dr̄.

Hęreo. es. ſi. ſum. vn̄ hęſito. as. Scribit̃ cū. h. ad drīaꝫ hui⁹ nois ęs ęris. qd̄ ī abltō facit ęre ſine. h. ⁊ hui⁹ nois herus qd̄ ī vocatiuo facit here ſine diph. Eſt āt hęrere ꝓprie arcte rei īſidē Uirg. hęrēt parietib⁹ ſcalę. Et vox faucib⁹ hęſit. Qm̄ vō q̄ in aliq̄ re dubitāt: nō mouet̃. Jōq̧ hęrere ac ſuſpēſi eē vident̃ ponit̃ qn̄q̧ ꝓ dubitare ⁊ ancipitē eē. Ter. in eu. hęreo q̄d faciā. Qn̄q̧ ſig̃t Figere: vn̄ dicim⁹. hęrere radices alti⁹. Ter. in adel. Caue nūc oculos a meis oculis quoq̄ꝫ dimoueas tuos ne mora ſit ſi in numero iā q̄n pignus in malā ↄtinuo hęreat. i. figat̃ vel īprimat̃. Qn̄q̧ ſimpl'r ſedere vel ſtare vel eē vt apd̄ eundē in ecy. Jn te hęret oīs culpa. Uirg. li. iiij. Multa viri virtus aīo: multuſq̧ recuſat: gētis honos hęrent infixi pectore vultus: huius v̄bi cōpoſita ſūt. Adhęreo adhęrēs ſto approximo. Lac. li. v. Quib⁹ poſtea eiectis oēs q̄ reſanati fuerint adhęrēt religioni cui⁹ potentiā ſenſerūt. Cohęreo ſit̃ hęreo ↄiungor ⁊ ↄuenio. Lac. lib. ij. Ea enī quę eſt ſolis colere flagrātior ꝓxima ē ⁊ cohęret oriēti: hinc cohęreſco. Boe. ſup li. ij. op̄. hęc talia ſūt: vt ſępius q̄dē adiunctis ſibi cohęreſcāt. Jnhęreo a quo īhęreſco de q̄bus alibi. Superhęreo vn̄ de diuo Anaſtaſio ſcribit̃. Demū bullā accipiētes quę viculis ſuperhęſerat imperatori ſecum deuexerunt.

Hęreſco. hęrens fio. infigor. Liui. lib. ii. vndiq̧ in vnū hoſtē tela ↄijciunt: q̄ cū in obiecto ſcuto hęſiſſent neqꝫ ille minus obſtinatus ingenti pontē obtineret gradu. i. infixa fuiſſent.

Hęſito. as. pe. cor. frequētatiuū. Ter: in phor. Jn eodē luto hęſitas verſuram ſolues. hier. Aut pariter in luto hęſitabimus aut pariter expediemur. Pro dubitare accipit̃ illud apoſtolicum. Poſtulet in fide nihil hęſitans.

Hęres. gn̄is cō. ab hęreo. ꝙ q̄ hęres ē: heret hoc eſt ꝓximus eſt illi cuius eſt hęres. Quidā tn̄ hoc nomē ab herus deriuāt: ꝙ dn̄s fiat bonoꝝ q̄ ad eū ꝑuenūt. Sūt aūt hęredes ꝑmi: ⁊ hęredes ſecūdi. Secūdus hęres dr̄ q̄ hęredi īſtituto ſubſtituit̃ vt inq̄t Boeti⁹ ī ↄmē. top. puta ſi ille hęres nō erit ille: heres eſto: hic Bihęres q̄ bis fact⁹ ē hęres. Cohęres: q̄ ſil' hęres inſtitutus ē. Exhęres: qui ex̄ hęreditatem eſt. i. qui hęreditate priuatus eſt. Eſt ⁊ hęres nomen deę cui veteres poſt acceptā hęreditatem rem diuinam faciebant.

Hęreditas ſucceſſio ē in vniuerſuꝫ ius qd̄ defunctus hēbat tp̄e mortis vel qd̄ ſupereſt deducto ęre eo alieno. Et apud antiquos q̄dē diuidebat̃ in. xij. vncias q̄ aſſis noīe continetur.

Hęreditari⁹.a.um. qd̄ ad hęreditatē ꝑtinet. hier. ī deutro. vt hꝫ pplm̄ hęreditariuꝫ: hinc bona hęreditaria apud Amb. legit̃ Et morbos vocamus qui parentum vitio nobis obtingunt.

Hęredipeta. pen. cor. q̄ blandicijs muneribus ⁊ alijs hmōi artibus ſubornant morituros vt ab illis hęredes inſtituantur.

Hęrediū paruū prędiū qd̄ nobis ex hęreditate ꝑuenit qd̄ Uar. ſcribit duo iugera ꝙ a romulo primū diuiſa viritim hęredē ſequerentur hęredium appellauerunt.

Hęrediolū. cū accētu in antepe. ſignificat paruū p̄diū qd̄ nobis ex hęreditate ꝑuenit. Colu. in p̄fa. Ex qua cincinatus obſeſſi ↄſulis: ⁊ exercitus liberator ab aratro vocatus ad dictaturā venerit ac rurſus faſcibus depoſitis: quos feſtinanti⁹ victor reddiderat q̄ꝫ ſumpſerat imperator ad eoſdem iuuencos et quattuor iugerum auitum hęrediolum redierit.

Hęreſis. pe. cor. gręca dictio ē q̄ apud nos optio vl' electio ſecta ſignificat̃ ab αἱρῶ vel απο του αἱρουμαι. qd̄ ſig̃t eligo qd̄ eſt eligo capio vel volo: vn̄ ſumit̃ pro opinione tenaci ⁊ ſnīa in qua ꝑſiſtamus electa. Ci. in parado. Cato in ea eſt hęreſi q̄ nullū ſequit̃ florē orationis. hinc componunt̃ dihęreſis diuiſio. Aphęreſis ablatio ſynhęreſis coniunctio: hęreſiotes. hęreticus. hęreſiarches. hęreticorum princeps. Theologi hęreticū vocant qui ſectam aliquā vel inſtituit: vel ſequitur aduerſus fundamenta religionis.

Hęrba ab hęrendo dicta eſt: ꝙ terrę fixa hęreat. Eſt autē ꝓprie viride pecudū pabulū. Uirg. lib. j. ge. Et ſulcis frumēti quęreret hęrbaꝫ. Apud veteres ēt hęrba ponit̃ pro victoria: vn̄ hęrbā dare ſignificat victuꝫ fateri: qd̄ eſt antiquę ⁊ paſtoralis vitę iudiciū: nā qui prata curſu aut viribus ↄtendebant: cū ſuperati erāt ex eo ſolo in quo certamen erat decertā hęrbam aduerſario tradebant. Ab hęrba fit diminutiuū hęrbula. Ci. lib. iij. de natura. Ceruę paulo ante partum perpurgāt ſe quadam hęrbula quę Seſelis dicitur.

Hęrbiliſander a veteribus dictus eſt hęrba paſtus quaſi gradior q̄ꝫ paſtus frumento.

Hęrboſus.a.um. quod hęrbis abundat.

Hęrbaceus.a.um. quod eſt ex hęrbis: vt Betaceus. Maluaceus ⁊ huiuſmodi.

Hęrbidus.a.um. idē qd̄ hęrboſus. Col. lib. ij. Montē ſublimē ⁊ aſperū ſꝫ nemoroſum ⁊ hęrbidum maxime ꝓbauerunt.

Hęrbarius. qui vim hęrbarum nouit ⁊ diſcutit ⁊ medicamenta ex his componit. Ply. lib. xxj. Scelus hęrbariorū aperietur in hac mentione partem eius ſeruantium ⁊ quarundam aliarum hęrbarum ſicuti plantaginis ſubſtituentium.

Hęrbarius.a.um. qd̄ ad hęrbas ꝑtinet: vt Ars hęrbaria q̄ hęrbaꝝ nā cognoſcitur. Ply. hęrbariā ⁊ medicamentariā artē ⁊ a chirone Saturni ⁊ phyllirę filio: ęs conflare.

Hęrbo. as. hęrbas ꝓducere ſig̃t. Cuius compoſitū eſt. Exhęrbo qd̄ eſt hęrbas extraho. Col. lib. v. Et cū germinauit: ꝑticalis ſalix ad vnam perticā ſūmittitur: crebro foditur atqꝫ exhęrbatur: nec minus q̄ꝫ vinea pampinatur.

Hęrbeſcere ē hęrbā effici. Ci. in Cato. Et elicit hęrbeſcētē ex eo viriditatē q̄ nixa fibris ſtirpiū ſenſim adoleſcit: hui⁹ cōpoſita ſūt. Adhęrbeſco: ⁊ Obhęrbeſco. Ply. Quin ⁊ ouillo fimo vti q̄m̄ adhęrbeſceret. Feſtus. Obhęrbeſcere: hęrbā īcreſcē

Hagnos: latine purus ⁊ caſtus: ꝙ ſit hoſtia pura et īmolationi apta: hinc deducit̃ hagnes nomē mulieris ꝓpriū. Diminutiuū hagnellus. Plau. in aſi. Dic igitur me tuum paſſerculūꝫ gallinam cothurnicē hagnellum: hagnellidū dic eſſe vel vitellum. hagnitus.a.um. qd̄ eſt hagni: vt caro hagnina.

Hagios gręce. latine ſanctus: vnde Agiographa ſancta ſcriptura: hagiagraphus ſancta ſcribens.

Halec tā fę. q̄ꝫ neu. gn̄is: caretq̧ numero pl'is: gn̄s piſcis q̄ ſola aqua nutrit̃. Mar. Cui portat gaudēs ancilla paropſide rubra: halecē ſꝫ quā ꝓtinus illa vorat. Plau. ī aul. Qui mihi holera cruda ponūt: halecę aiūt. Sumit̃ ēt ꝓ quodā ligamine et inteſtinis piſciū. Ply. halec īperfecta. Alecus fluui⁹ tenuat̃.

Haleſus. fluuius ⁊ mons non longe ab ęthna. Col. Et quę ſicanij flores legiſtis haleſi.

Halo. as. ſpiro vel odorē emitto. Uirg. Jnuitent croceis halan

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tes floribus horti. Et aſpirat̃ vt differat ab alo.is. vł potius a natura: quippe cui ꝯueniat denſitas illa quã ſignificat. Eſt enim exhalatio vapoꝝ groſſiorumq; vt ſic loquar ſpirituū denſitudo. Ci. terrę halitū ſpirationē vocat: huius cõpoſita ſunt Adhalo. Exhalo de ꝗbus ſupra: inhalo. Lac. de ira dei. Num ẽt in aqua ignẽ eſſe credendū eſt. At qui de ſole ignis ne ęſtate quidẽ accendi poteſt ſi cęrę inhalaueris.

Halium. genus oleris. ab halando dictum.

Halius. genus ſcaphę.

Halicarnaſus. pe. ꝓ. vrbs carię principū regia circa initiū Tauri ſita maritima in minori aſia: argiuoꝝ colonia in ꝗ Mauſoleū quondã nobiliſſimum opus extabat ⁊ Salmacis fons hęc prius zephira dicebat̃. Ex halicarnaſo fuit Herodotus hiſtoricus. Itẽ hereaclitus poeta: ⁊ Diony. ſcriptor antiquitatū: a qua halicarnaſeus deducit̃ ab αλος marinus.

Halieuticon. eſt cõmentatio de piſcatu qualis eſt Oppiano qui opus illud Antonino Cęſari dicauit. Scripſit ⁊ Apicius: ſed halieuſin appellauit.

Haloſis latine captiuitas dicitur. Sueto. in Nero. hoc incendiū e turrę męcenatica proſpectans lętuſq; flammę pulchritudine haloſin illi decantauit.

Haliactes nomen perſicum.

Halito. as. pe. cor. ſępe ſpiritū emitto. Enni. Sublime iter quadrupedantes flammam halitantes.

Halitus. us. pe. cor. nomẽ ꝑticipiale ab halo ſicut Spūs a ſpiro.

Hala. vide in dictione Ala.

Halalcomenę ⁊ halalcomeneſtã ſingulari ꝗ̃ plī numero. Siue halalcomeniū ciuitas in bęotia. Uñ minerua halalcomeneida cognominata eſt: ꝙ in eo loco coli ſolita ſit.

Hals ꝓ mari. Uñ ⁊ nos ſalẽ dicimꝰ a ſalū: in ꝗbꝰ placuit maioribus. ſ. ponere magis ꝗ̃ acceptã a gręcis aſpirationẽ retinẽ.

Halophanta hoīum gn̄s neq̃: ꝙ obſuẽda mẽdacia miſerrima mercede conducit̃. Feſtus. Halophanta oīa mentiens.

Halys. fluuius ex Tauri montis radicibus profluẽs per cappadociam: ⁊ a meridie ſyros ac paphlagones interfluens contra ventum aquilonem in euxinum mare euoluitur.

Heloneſos. inſula ęgei.

Haliartus nomen vrbis.

Halſca nomen mulieris.

Halizones populi.

Halizon fluuius.

Halytus. pe. ꝓ. a ꝗbuſdã dr̃ Falco: ſiue accipiter: ſiue Niſus.

Hallux. Pollex digitus ſcandens proximū. Nã αλλομαι ex eo dictus ꝙ ſuper primū digitū ſaliat. Nã ꝯſtricta manu ſolus primū digitū ſcandit: in qua voce maioris nr̄i locos. ſ. aſpirationẽ poſuerūt. Quidã a gr̃co αλλω ſiue αλλομαι trahunt: qđ latine ſcandere ſeu ſalire ſignificat.

Hamadriades. pe. cor. nymphę ſyluarum ſiue ſyluarū numina αμα enim aduerbiū ſignificat vna ⁊ ſimul. δρυς quęrcus hoc eſt nympha quę cum arboribus naſcitur ⁊ perit.

Hamus catenã ſig̃t. Uirg. Hamis auroq; trilicē: hoc ē hamis aureis. Uñ ẽt ponit̃ ꝓ curuo vnco ad capiendos piſces. Cui prima ꝓducit̃. Corripit̃ autẽ cū inſtrm̄ ferreū ſignificat quo dimitū arcęnumatię obſępiunt̃: ne res facili apertu ſurripiatur. Iuue. Diſpoſitis ꝑdiues hamis vigilare cohortē: hami ẽt dñr inſtr̄a ęrea ſiue lignea ī cubiculis ꝗbus capitis tegmina ⁊ alię res meliꝰ appenſę ꝗ̃ iacẽtes ſeruant̃: verbo a piſcatorio hamo trãſlato: hoc nomẽ quidã a gręco deducūt. Nã gręci αμματα dicunt ligamenta: vnde amentum.

Halucinor. Col. lib. viij. Cuſtodis offiñ ſublimẽq; cęlſiſſimam oculoꝝ veluti ſpeculã deſiderat: vt neq; tardiores grauidas dū cunctant̃: neq; agiles ⁊ fętas dū ꝓcurrūt ſepararia ceteris ſinat: ne fur aut beſtia allucinãtẽ paſtore decipiat. Aſpiratur vt inꝗt Gel. qm̄ ex ipſa aſpiratione intendit̃ exprobratio.

Hamo. as. curuo. a quo Hamatus curuatus ſiue hamis ornatꝰ Hiero. lib. ℞. Lorica humata induebat̃: hinc Adhamo. as. pe. cor. qđ eſt obligo. Ci. lib. ij. acad. Qui eniꝫ ſeruis honores adhamauerunt: vix admittuntur ad eos.

Hamiotę alias hamotę piſcatores ab hamis ꝗ hamo ad piſcandum vtuntur. Plau. in ru. Saluete fures maritimi conchite atq; hamotę famelica hominum natio. Uarro. Cohortis coquorum atq; hamotarum aucupumq;.

Hamotrahones. dicti ſunt ꝙ vel piſces vel cadauera traherẽt hamo: nam vt eſt apud Sue. Eorū qui ſupplicio afficiebantur cadauera iuſſu principium vnco ſępe trahębantur in locum quem tum gemonias dicebant.

Hamatilis ⁊ hoc hamatile. pen. cor. quod ad hamum pertinet. Plau. in ru. Piſcatū hamatilẽ ſexatileq; aggredimur.

Hamonū. apud Col. lib. iij. coloris genus tendẽtis in ſubruſum

Haphę. Inſperſio pulueris qua inſpergebant̃ obluctatim: vbi cęronia illiti fuiſſent. Mar. Et flaueſcit aphe: nã puluere perfuſa obluctantium corpora quodãmodo flaueſcebãt lepras patientibus ſiła. Aphę enim gręce ⁊ tactum ſignificat ⁊ notas quibus lepra corpus maculat. Iul. Pollux aphen accipit primam infecturam quotiens veſtes imbuunt̃ coloribus.

Hapalon tenerum ⁊ molle gręci aſpirant.

Hara. vide in dictione Ara.

Harena. vide in dictione Arena.

Hammon per duplex. mm. a nr̄is arena dr̃. nã gręce αμμος ſcribit̃. i. arena. vñ Iuppiter hãmon hoc eſt arenarius dictꝰ eſt. Ply. Ergo ęthiopię ſubiecta aphrica hãmoniaci lachrymã ſtillat in harenis ſuis. Inde etiã noīe hãmonis oraculo. Nã cū liber pr̄ per extrema libyę cū exercitu gradiens ſiti laboraret ⁊ ioui ſupplicaſſet: vt in hoc caſu ſe patrẽ oſtẽderet. Cui cū ſubueniſſet. Fert̃ enī ei extẽplo arietẽ aperuiſſe queꝫ dum fugientẽ ſequeret̃ ꝑueniſſe illo duce ad fonte amęniſſimū. Quapropter deſiderio potus exiſtimaſſe arietẽ illū fuiſſe Iouẽ eiq; templū ibi ſumptuoſiſſimū in arena conſtruxit qđ iouis hãmonis cognominauit in quo. ſ. ſimulachrū arietis forma ꝑſtabat: ⁊ deum vocauit hãmonẽ: hoc eſt iouẽ arenarū. Herodotus. Annū iuppiter lingua ęgyptia dicebatur. Unde corrupto noīe hãmonẽ dixerunt aphri. ꝗ apud Naſamones libyę ppl̄os templū ei dicauere. Pauſanias autẽ hãmonẽ dictū ab Amone paſtore qui primus ⁊ illic templū erexit. Suidas. αμμον υνομαϑεου ελλην κου αριςοφανης ορνισι νεσμεν δλυμιν ωελφοι φοιβος απολλων ταυτα μαντει α ελθοτες γδ ωρωτονες αρνις ουτι ωρος εργα τραντωεσθε.

Haringa apud priſcos ſignificat hoſtiam quę ide dicta erat ꝙ eius adhęrentia inſpicerentur.

Hariolus cum accentu in antepe. qui diuina mente fatur: quę ventura ſunt. Dictus hariolus: quaſi foriolus ſicut hanula ꝗſi famula. hoc eſt parua faua: aſpiratione vt plęrūq; fieri ſolet pro. f. littera poſita.

Harmonia. pe. cor. latine cõpoſitio ꝯcordia ꝯuenientia ꝯcentus Aug. harmonia cõcentus eſt ex diſſimularū vocum moderatione: ſicut ex ſūmis ⁊ medijs ⁊ infimis interiectis ordinibꝰ vt ſonis ciuitas ꝯcinit moderata conſenſu plurimoꝝ: huius nois. pe. cor. eſt Lucr. Harmoniaꝫ graij quã dicunt: hęc alio noīe dr̃ Symphonia. Quo noīe etiam Gelonis filia Themiſti vxor appellata eſt ab αρμοζω coapto.

Harpe nomen gręcum enſis falcatus quo vſum fuiſſe perſeuꝫ poetę tradiderunt. Luc. Arpen. alterius mõſtri iam cęde rubentem απο του αρπαξειν.

Harpago. as. penultima producta. rapio. Plau. Hei miſero mihi: aurum mihi intus harpagatum eſt.

Harpago telū in ſūmitate aduncū: quo nauigia capiunt̃. Hunc ferūt Anacharſim inueniſſe: vel inſtrm̄ cū pluribus vncinis quo vaſa ⁊ alia cõplura ꝗ vel in flumīe vel in puteis ceciderint ex̃himus. Dici põt ⁊ harpax iter nauiū vtẽſilia numeratus ⁊ ab Anacharſe ſcytha pħo vt dr̃ iuẽtus. A gręcis deductę dictiões. Nã apud illos αρπαξειν rape. Triuiales a lupo ꝙ rapax ſit lupū appellãt. Eſt ⁊ harpago ferramẽti gn̄s qđ nõnulli canẽ vocãt quo ferramẽto circi vaſis vinarijs aptãt̃

Harpocrates. pen. cor. ſimulachrum in ſacris iſidis ⁊ ſerapidis erat quod digito labijs impręſſo admonere videbatur vt ſilentium fieret quod ſignificat vt Augu. inquit vt hoīes eos fuiſſe taceretur. hic dicebatur ſilentij deus. Unde catullianū

eſt illud. Factum me eſſe putat harpocratem.

Harpalus.pe.coꝛ.nomen viri pꝛopꝛium.

Harpalice.pe.coꝛ.nomen mulieris harpali thꝛacum regis filię quę patrem a Getis captum liberauit.

Harpaſa.penultima coꝛrepta.oppidum Aſię oppoſitum fluuio harpaſo: vt ſcribit Ply.lib.v. vbi cautes hoꝛrēda digito mouetur: ſed non toto coꝛpoꝛe.

Harpyię.monſtra fuerunt q̄lia deſcribūt.Uirg.Triſtius haud illis monſtrū nec ſęuioꝛ vlla peſtis ⁊ ira deum ſtygijs ſeſe extulit vndis virginei volucrum vultus fędiſſima ventris ingluuies vnceq; manus ⁊ pallida ſemper oꝛa fame.Dictę harpyię.απο του αρπαξειν hoc eſt diripiendo.Suidas. αρπυιαι αρπακτικαι δαιμονες εισιν.

Heruſpex vt inq̄t Ser.ex hara ⁊ ſpecio cōponit̄ hara vō auis eſt cui vaticinātes haruſpices intēdebāt. Do.ab haruga deriuat q̄ ē hoſtia: ab hara in q̄ ↄcludit̄ ⁊ ſeruat̄.Et ſic cū aſpiratione ſcribit̄.Pōt ēt dici ab ara: hoc eſt a victimis in ara aſpiciēdis.Uñ q̄dā non aſpirandū cenſent q̄m aruſpices vt inq̄t Aug.extra iſpiciāt ex eis futura p̄dicant: idē d̄r.Extipex ſolēt ēt Aruſpices dici hoꝛaꝝ inſpectoꝛes. Nā dies ⁊ hoꝛas in agēdis operib⁹ cuſtodiūt: ⁊ q̄d p ſingula tpa obſeruare debeat hō intendūt.Ab haruſpex fit haruſpicina.ę.pe.p.p arte ipſa: haruſpiciū pꝛo actu hoc p extoꝛum inſpectione.

Haſpis.idis.curuatura e circulis ⁊ camerę ⁊ rotę: ꝫ ασπις ſine aſpiratione dicitur ſcutum.

Haſta.q̄uis ab ſto dicat̄ ſm̄ Uar.qꝫ ſtāte ferri ſolet. aſpiratur tñ ad d'iam pꝛimę pſonę iperatiui verbi Aſto.hęc apud veteres ſubijci ſolebat rebus quas publice venūdabāt.Quidā haſtā ab hauriendo deriuari exiſtimant.Cuius diminutiuū eſt haſtula: hinc ſubhaſto a quo ſubhaſtatio.

Haſtati dicti ſūt q̄ p̄mi in acie cū haſtis conſtitui ſolebant.

Haſtile.pe.pꝛo.dicitur qḋ ad Aſtilis foꝛmā factuꝫ eſt: ⁊ de quacunq; re dici poteſt.Uñ pꝛo ſtipite candelabꝛi poſuit Hier. in Exo.hoc erit inquit opus ſex calamoꝛū qui ducendi ſunt de haſtili. Idē lib. R.haſtile haſtę eius erat quaſi liciatoꝛiuꝫ texentium.Et ibi pꝛo ſtipite haſtę poſuit.

Haſtarium.ij.venditio auctionaria.Unde Tertul.in apologe. Inhaſtario vectigales ſumus.

Haud aduerbium negandi.Haud quaq̄ꝫ a nulla parte ſeu nullo modo.Hel.haud quaq̄ꝫ mihi diſplicebant.

Haue verbum defectiuum quo ſalutare ſolemus aſpirationeꝫ recipit vt differat a ſexto caſu huius nominis auis.

Haurio.is.hauſi.hauſtuꝫ. Inuenit̄ haurini ⁊ haurij: ſcribit̄ cū h.ſolo vſu nō rōne. Nā ſi nālis eēt aſpiratio v̄bo haurio deriuata ab eo aſpirationē retinerēt vt ſunt auris auritus auſter: nō eni in his vicit vſus vt in haurio. Idcirco aiunt aſpirandū q̄dā exiſtimāt: vt differat pꝛima pſona pfecti a ntō plī nois auſus: ⁊ ſecūda pſona p̄ntis indicatiui a noīe auris.Ab auris noīe. Et ſiḡt accipio extraho: vocē his auribus hauſi. Tractū ab Aura q̄ humoꝛē oēꝫ extrahit atq; exiccat.Et haurire eſt audire.Uirg.lib.iiij.vocemq; his auribus hauſi. Itē Aſpicere vt apud eundē.hauſit cęlū: mentemq; recepit texit. Itē Auide ſumere.Ci.Cū in explebili cupiditate quo fluentius voluptates vndiq; exhauriret: eo grauius ardētiuſq; ſitientē. Itē vulnerare: vt Latus haurit apertum. Itē tenere. Uirg.lib.iiij.geoꝛ.Et mediū ſol igneus oꝛbem hauſerat. Itē defatigare. Idē Exultātiaq; haurit coꝛda pauoꝛ pulſans Itē vacuare.Lucil.Qñ haurire aīs muſarū ⁊ foꝛtia geſtit. Item Luere.Uirg.Spero eq̄dē medijs ſi q̄d pia numīa p̄nt: ſupplicia hauſuꝝ ſcopulis. Itē Cōſumare. Liui.lib.v.Tā lōgi tpis opus incendiū hauſit: huius cōpoſitū eſt Exhaurio.

Hauſto.as.frequētatiuū ab haurio. Feſtus. Exhauſtāt efferāt

Hauſtus.us.ſoꝛbitio.Col.li.j.Si deerit fluēs vnda putealis q̄rat i vicino a q̄ nō ſit hauſtus pfūdi: hauſtus.a.um.pticipiuꝫ inuenit̄ apud veteres hauſtū facere: pꝛo eo qḋ eſt potare.

Hazome apud latinos ſignificat Ueneroꝛ ⁊ colo.

Heautontimoꝛumenon.octo ſyllabaꝝ ſiḡt ſeipſum cruciantēꝫ. Componit̄ eni ex εαυτον quę apud gręcos aſpirat̄ ⁊ ſiḡt ſeip̄m τιμορουμενος crucians.Quo noīe dicta eſt comedia Terentij.in qua inducit̄ Menedemus ſemetipſum crucians dum in fundo fodit arat aut aliquid facit ſine laxamēto ob filium: qui fugerat in militiam.

Hebdoas.adis.ſeptenarius: ab επτα ſeptem.p.in.b.conuerſa Hierony.ad Paulinum. Hoc myſterio hebdoadis ⁊ ogdoadis futurus gentium pꝛędicatoꝛ erat inſtruendus.

Hebdomas.adis.⁊ hebdomada.ę.latine ſeptimana ſpatium ſeptem dieꝝ: ⁊ numerus ſeptenarius. Non ſolū eni de diebus d̄r ſed ēt de annis: ⁊ q̄buſcunq; rebus q̄ ſeptēnario numero cōpꝛehendunt̄.Hel. Tū ibi addit ſe quoq; iā duodecimā annoꝛū hebdomadā ingreſſuꝫ eē: ⁊ ad eū diē ſeptuaginta libꝛorum hebdomadas ſcripſiſſe.Et in Gñ. Imple hebdomadaꝫ dieꝝ huius copulę.Et hanc quoq; dabo tibi pꝛo opere quo ſeruiturus es mihi ſeptē annis alijs. Et ī Leui. Numerabas quoq; tibi ſeptē hebdomadas annos.i.ſepties ſepteꝫ quę ſil faciunt quadraginta nouē hinc hebdomadarius.

Hebdomicōtapēte εβδομηκονταπεντε.i. ſeptuagitaq̄nq;

Hebes.obtuſus.piger.tardus.⁊ acumine carent. Cic.lib.ij.aca. Alias hebetioꝛa alias acutioꝛa videant̄ coꝛnua.Uñ p tranſlationem. Ingeniū hebes d̄r ſicut etiam obtuſum.

Hebe nomē vxoꝛis herculis ⁊ Junonis filię q̄ pocillatrix ⁊ miniſtra poculoꝝ Jouialiū eſſe tradit̄ ⁊ dea iuuētutis putabatur ηβη gręce pubertas noīatur.Suidas.ηβη νεοτης ακμη η δε και ονομα θεας ηβη τηρι ουτω παιδαυτηριον και ηβη η πρωτη εκφυσις των τριχων.

Hebeo.es.hebes ſum. Hinc Exhebeo: qḋ ptulit.Amb.in ſignificatiōe actiua.Uigoꝛē inq̄t mētes exhebuit: hoc ē debilē fecit heſco hebes fio.Ci.li.j.tuſ.Sic mētis acies ſeip̄aꝫ ītuens nōnūq̄ꝫ hebeſcit.i.obtuſa fit.Sal.poſtq̄ꝫ diuitię honoꝛi eē cępere ⁊ eas glīa īperiū potētia ſequebat̄: hebeſcere v̄tus cępit

Hebeto.as.penultima coꝛrepta.obtundo obſcuro. Ply.lib.xi. Namq; ⁊ ſpeculi nitoꝛem ex aduerſo nudati hebetāt.Amb. Qui recedit a ſapientia hebetatur.

Hebetudo rei alicuius carentis acumine vel mentis ingenij viſus ſimiliumq; obtuſitas.

Hebiones.a veteribus pauperes dicuntur quę vox indicat cōtemptum quendam.

Hebꝛus fluuius in thꝛacia.qui ab Oeagro flumine oꝛtū habet. Unde Oeagrius dictus.Uirg.Tu quoq; marmoꝛea caput a ceruice reuulſum.Gurgite cū medio poꝛtans oeagrius hebꝛus.habet arenas ex quibus aurum colligitur.

Hebꝛęi dicti ſūt Judęi.ab Heber q̄ fuit abnepos Sem filij Noe pꝛius hebꝛęi cognominati ac deinde vna detracta lr̄a hebꝛęi ſicut docet Aug.lib.xv.ci.dei.Et q꞉ in eius familia remanſit lingua quę pꝛius humano gn̄i creditur fuiſſe cōis cū gentes linguaꝝ diuerſitate ſūt diuiſę: deinceps hebꝛęa eſt nuncupata.Ab hebꝛęus fit hebꝛaicus.a.um.vt lingua hebꝛaica.

Hecaton pe.coꝛ.latine centū d̄r. Inde p cōpoſitionē deducunt̄.

Hecatōpylos.oppidū cētū poꝛtaꝝ.πυλων.n.poꝛtaꝝ deſignat.

Hecatonpolis.pe.coꝛ.habens centum ciuitates.

Hecatombe.ſacrificij gn̄s in quo ritus hic ſeruabat̄ vt centenę ſui gn̄is mactarēt̄: victimę cētū ſues: cētū hędi. Jul. Capito Tm̄ ſane letitię in balbino q̄ plus timebat vt Hacatōben faceret qḋ tale ſacrificiū ē cētū arę vno loco ↄſtruūt̄ ex ceſpite ad eas cētū ſues: cētū aues mactent̄. Jā ſi īperatoꝛis ſacrificiū fit: cētū leones cētū aq̄lę ⁊c̄.hmōi aīalia feriunt̄ qḋ q̄dēꝫ greci quōdā feciſſe dn̄r cū peſtilentia laboꝛarēt: vel a numero victimaꝝ: vel q꞉ centū pelopōneſſi vꝛbes id faciebant: ⁊ a numero ſacrificantium compoſita eſt dictio.

Hecatonchiros.pe.coꝛ.centimanus latine dicitur.

Hecatontarchus. centurio.

Hecatompus qui centum pedes habet.

Hecate pe.coꝛ.triū poteſtatū nomē. Ipſa ē eni luna diana pſerpina: qḋ ſignificatū: vt eius mirabilis potentia oñdat̄: vel qꝫ centū hoſtijs placet̄.Sue.qꝫ cētū annos errare facit īn ſepultos. Hecate ēt fuit nomē filię perſes de qua in dictiōe Oeta.

Hecamada arſinoi filia quę dona neſtoꝛi data ē dum ab achille diriperetur.

Hecta.res minimi p̄cij quaſi hieta.i.hiatus hoīs atq; oſcitatio.